

Emanuel, der atter var bleven ene, sad med Haanden under Kinden og saa' ned over denne Scene med et bevæget, halvt fraværende Smil. Ungdommens glade Toner førte hans Tanker med sig ud over Vandet ... og længere bort.

Han kom til at tænke paa sit Barndomshjem, paa sin egen glædeløse Ungdom, paa alt, hvad han i sin Ensomhed havde digtet og drømt. Han følte det nu — her sad han midt i sin virkeliggjorte Drøm. Dette var den barneglade Livsensfest, han dunkelt havde anet. Her var det forjættede Land, hvis Mælk og Honning han havde smagtet efter!

Hans Øjne søgte Hansine. Først efter lang Leden fandt han hende mellem en lille Klynge ældre Piger, der ikke deltog i Dansen men stod og saa' til henne ved Siden af Baaden. Hun havde taget Plads bag ved de andre, paa Baadens Ræling, hvor hun sad med Hovedet halvt bortvendt, Blikket ubevægelig rettet mod et fjernt Punkt ude over Vandet, som om Sangens Toner ogsaa førte hendes Tanker ud paa vide Rejser. Skumringen var allerede saa fremskreden, at Ansigtets Træk ikke kunde skælnes i den Afstand, hvori Emanuel befandt sig. Men des tydeligere tegnede sig Legemets Omrids mod den nu næsten ensfarvede, blommerøde